

Sygn. akt I C 591/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marcin Rogóż

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Chudzik

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2019 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...)w K.

przeciwko T. P.

o zapłatę

I. umarza postępowanie w części co do kwoty 609,99 zł;

II. zasądza od pozwanego T. P. na rzecz strony powodowej (...) w K. kwotę 1.278,73 zł (słownie: jeden tysiąc dwieście siedemdziesiąt osiem złotych 73/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28.02.2018 r. do dnia zapłaty;

III. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 600,94 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

I C 591/18 upr.

UZASADNIENIE

(...) z siedzibą w K. pozwem z dnia 28.02.2018 r. skierowanym przeciwko T. P. wniósł o wydanie nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym poprzez zasądzenie na jego rzecz kwoty 2 163,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Powód argumentował, iż dnia 29.04.2008 r. pozwany zawarł z pierwotnym wierzycielem – (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w ramach konta klienta o numerze (...)_1.

Umową cesji z dnia 20.06.2017 r. powód nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od (...) S.A z siedzibą w W. z tytułu świadczonych przez tę spółkę na rzecz pozwanego usług telewizyjnych i radiowych. Pozwany, na mocy postanowień wynikających z umowy abonenckiej w odniesieniu do konta abonenckiego nr (...)_1, zobowiązany był do regulowania stałych opłat abonamentowych na rzecz wierzyciela pierwotnego, pierwszego dnia każdego miesięcznego okresu rozliczeniowego, przy czym okres rozliczeniowy rozpoczynał się z dniem zawarcia umowy abonenckiej. Na podstawie zawartej umowy, abonent otrzymywał zestaw sprzętu do odbioru telewizji satelitarnej (antena satelitarna i konwerter lub/i dekodek).

Strona powodowa, wstępując w miejsce dotychczasowego wierzyciela, poinformowała pozwanego o cesji wierzytelności, z jednoczesnym wezwaniem do spłaty zadłużenia na rzecz cesjonariusza. Pismem z dnia 11.08.2017 r. (...)w K. wezwał pozwanego do dobrowolnej spłaty przedmiotowej należności. Pomimo wezwania do zapłaty, T. P.

do dnia wniesienia pozwu nie zapłacił całości należności. W ocenie strony powodowej, dochodzona wierzytelność jest bezsporna i w pełni wymagalna.

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w związku z brakiem podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym postanowieniem z dnia 20.03.2018 r. w sprawie o sygn. VI Nc-e 363699/18 przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kędzierzynie-Koźlu.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia w części dotyczącej należności głównej tj. kwoty 609,99 zł, nieudowodnienia przez powoda roszczenia oraz braku legitymacji czynnej powoda. Dodatkowo strona pozwana wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu zgodnie z treścią art. 102 k.p.c.

Pismem procesowym z dnia 25.10.2018 r. pełnomocnik powoda cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia o kwotę 609,99 zł, na którą składała się opłata abonencka w kwocie 508,99 zł, opłata za antenę satelitarną w kwocie 1,00 zł oraz kara umowna z powodu braku zwrotu sprzętu w kwocie 100,00 zł. Jednocześnie oświadczył, iż podtrzymuje powództwo w pozostałej części.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29.04.2008 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. w W., a T. P. zawarta została umowa o świadczenie usług w zakresie dostarczania programów radiowych i telewizyjnych. Na jej podstawie spółka zobowiązała się dostarczyć i umożliwić T. P. odbiór ogólnodostępnych programów telewizyjnych, płatnych programów telewizyjnych dostępnych ramach pakietów programów na warunkach określonych umową oraz regulaminem świadczenia usług. T. P. z kolei zobowiązał się m.in. do terminowego wnoszenia należnej miesięcznej opłaty abonamentowej z góry za dany okres rozliczeniowy.

W stosunku do usługodawcy przysługiwał pozwanemu status konsumenta.

(okoliczności bezsporne)

T. P. zaakceptował warunki umowy. Wobec przedterminowego jej rozwiązania została mu naliczona opłata abonamentowa w wysokości 508,99 zł, opłata za antenę satelitarną – 1,00 zł, kara umowna - odszkodowanie za brak zwrotu sprzętu w kwocie 100,00 zł oraz nota za sprzęt wystawiona wobec braku zwrotu sprzętu w kwocie 1 120,00 zł. Od powyższych należności naliczone zostały odsetki ustawowe za opóźnienie.

(dowód: wyciąg z listy dłużników k.24, wydruk z regulaminu świadczenia usług k. 25-28)

W dniu 20.06.2017 r. na mocy umowy sprzedaży wierzytelności, (...) S.A z siedzibą w W. (która przejęła (...)sp. z o.o. z siedzibą w W. w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h.) zbyła na rzecz (...) w K. wymagalne wierzytelności wynikające z umowy o abonament/świadczenie usług, w tym wierzytelność przysługującą wobec T. P. z tytułu umowy abonamentowej.

(dowód: umowa cesji wraz z załącznikiem k.19-20, informacja z KRS k.21 v-23, odpisy pełne z KRS k.32-38, protokół k.90)

Pismem z dnia 11.08.2017 r. (...) S.A z siedzibą w W. poinformowała T. P. o cesji wierzytelności wynikającej z umowy abonamentowej na rzecz (...) w K. oraz wysokości zadłużenia sięgającego kwoty 688,36 zł.

Pismem z dnia 11.08.2017 r. (...)w K. wezwał T. P. do zapłaty kwoty 2 097,23 zł (w tym: należność główna w wysokości 1 729,99 zł oraz odsetki w kwocie 367,24 zł naliczone na dzień 11.08.2017 r.) w terminie do dnia 21.08.2017 r., pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

(dowód: informacja o zmianie wierzyciela – k. 17, wezwanie do spłaty zadłużenia – k.17 v)

T. P. nie spłacił należności

(okoliczność bezsporna)

Sąd zważył, co następuje:

Jako, że pismem z dnia z dnia 25.10.2018 r. pełnomocnik powoda cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia o kwotę 609,99 zł (na którą składała się opłata abonencka w kwocie 508,99 zł, opłata za antenę satelitarną w kwocie 1,00 zł oraz kara umowna z powodu braku zwrotu sprzętu w kwocie 100,00 zł.), postępowanie w tym zakresie uległo umorzeniu (punkt I wyroku).

W pozostałym zakresie powództwo należało uwzględnić w części.

W niniejszej sprawie bezspornym było, że w dniu 29.04.2008 r. pomiędzy(...)Sp. z o.o. w W., a pozwanym zawarta została umowa o świadczenie usług w zakresie dostarczania programów telewizyjnych i radiowych. Poza sporem pozostawał również fakt powstania zobowiązania zapłaty po stronie pozwanego oraz niewywiązania się przez niego ze spełnienia tego obowiązku. W treści odpowiedzi na pozew pozwany nie kwestionował bowiem tych okoliczności (art. 230 k.p.c.), podnosząc jedynie zarzuty dotyczące umowy przelewu wierzytelności.

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała, że w dniu 20.06.2017 r. nabyła od (...) S.A z siedzibą w W. wierzytelności, w tym wierzytelność wobec pozwanego. Zgodnie z treścią art. 509 k.c. „wierzytelność może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania”. Dalej w § 2 czytamy, iż „wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki”. Powód wykazał fakt zawarcia umowy przelewu przedstawiając dowód z dokumentu prywatnego w postaci umowy przelewu wierzytelności oraz potwierdzenia zapłaty ceny cesji wierzytelności zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przepisu art. 6 k.c. oraz z przepisu art. 232 k.p.c. W tym stanie rzeczy roszczenie powoda należało uznać za trafne co do zasady.

Chybiona była jednak wysokość żądania – a to z uwagi na częściowo skuteczny zarzut przedawnienia.

Wyjaśniając zważyć należy, że zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Natomiast wedle brzmienia § 2 zdanie pierwsze tegoż przepisu po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia.

Zważywszy że ustawodawca uregulował umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych w prawie telekomunikacyjnym, uznać należy, że art. 750 k.c. nie będzie miał zastosowania do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych w zakresie tam nieuregulowanym (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 7.05.2009 r., sygn. akt III CZP 20/09). Zastosowanie zaś znajdują przepisy ogólne prawa cywilnego. Jedną z kwestii nieuregulowanych w prawie telekomunikacyjnym jest termin przedawnienia roszczeń o świadczenie usług telekomunikacyjnych (por. A.Krasuski, Porównanie umowy o świadczenie usług w chmurze obliczeniowej z umowami określonymi w Kodeksie cywilnym [w:] Chmura obliczeniowa. Prawne aspekty zastosowania. Wolters Kluwer Polska, 2018). Roszczenia dochodzone z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przedawniają się zatem zgodnie z art. 118 k.c. - w tym przypadku z upływem 3 lat od daty wymagalności.

Dodać również należy, że z uwagi na zmianę stanu prawnego (tj. wejście w życie ustawy z dnia 16.07.2004 r. Prawo telekomunikacyjne) straciło aktualność orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17.11.1999 r. (III CKN 450/98, OSNC 2000, nr 5, poz. 97, LEX nr 38868 – tak M. Rogalski, Komentarz do ustawy - Prawo telekomunikacyjne, komentarz do art.56, publ. Lex'el K. Kosmala, Przepisy o zleceniu a usługi telekomunikacyjne – glosa do wyroku Sądu Najwyższego, Prawo i Ekonomia w Telekomunikacji 2004, Nr 1, s. 46–47; S. Piątek, Prawo telekomunikacyjne. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2013, komentarz do art. 56, publ. Legalis'el).

Jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, żądaniem pozwu objęte były następujące należności: abonament w kwocie 508,99 zł z datą wymagalności na dzień 18.10.2014 r., opłata za antenę satelitarną w kwocie 1,00 zł z datą wymagalności na dzień 31.10.2014 r., kara umowna z tytułu odszkodowania za brak zwrotu sprzętu w kwocie 100 zł z datą wymagalności na dzień 30.12.2014 r. oraz nota za sprzęt wystawiona w przypadku braku zwrotu sprzętu w kwocie 1 200 zł z datą wymagalności na dzień 19.02.2016 r. Sam pozew złożony został 28.02.2018 r. Mając

na uwadze 3-letni termin przedawnienia stwierdzić zatem należy, że należności wymagalne przed dniem 28.02.2015 r. stały się zobowiązaniem niezupełnym. Takich należności były trzy: kwota 508,99 zł płatna do 18.10.2014 r., kwota 1,00 zł. płatna do 31.10.2014 r. oraz kwota 100,00 zł płatna do 30.12.2014 r. Jedyną nieprzedawnioną opłatą była kwota 1 120,00 zł., wymagalna z dniem 19.02.2016 r.

Skoro zatem należności w łącznej kwocie 609,99 zł były przedawnione, to niezasadnym było żądanie zasądzenia naliczonych od nich odsetek za opóźnienie. Odsetki jako roszczenie okresowe przedawniają się bowiem z upływem lat trzech, nie później jednak niż z upływem okresu przedawnienia roszczenia głównego.

Powód cofnął pozew w części co do kwoty głównej należności przedawnionych, niemniej jednak oświadczając, że podtrzymuje powództwo w pozostałej części, wciąż popierał żądanie zasądzenia skapitalizowanych odsetek od należności przedawnionych. Stąd też powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu.

Jak, już zaznaczono jedyną nieprzedawnioną należnością objętą pozwem było 1 120,00 zł. Taka też kwota mogła podlegać zasądzeniu na rzecz strony powodowej.

Wobec stanowiska powoda, który dochodzoną pozwem należność powiększył o odsetki za opóźnienie, koniecznym było przeprowadzenie tożsamej operacji w odniesieniu do podlegającej zasądzeniu części kwoty pretensji głównej, a tym samym doliczenie do niej odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych w okresie od 20.02.2016 r. (pierwszy dzień opóźnienia) do dnia 27.02.2018 r. (dzień poprzedzający wytoczenie powództwa). Posiłkując się w tym zakresie aplikacją zawartą w programie elektronicznym LEX Sąd ustalił, że odsetki wynosiły 158,73 zł.

Łącznie zatem zasądzeniu na rzecz strony powodowej podlegała suma 1 278,73 zł. (1 120+158,73).

Reasumując. Mając na uwadze skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia oraz cofnięcie powództwa w części, co skutkowało umorzeniem postępowania w zakresie żądania zapłaty kwoty 609,99 zł, Sąd zasądził od pozwanego T. P. na rzecz strony powodowej (...)z siedzibą w K. kwotę 1 278,73 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 28.02.2018 r. do dnia zapłaty, dalej idące powództwo oddalając.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Zgodnie z ugruntowanym od lat stanowiskiem judykatury dla oceny, czy strona przegrała sprawę, obojętne jest, czy ponosi ona winę za prowadzenie procesu. Sam fakt, że sprawę przegrała, choćby nawet tylko formalnie, kwalifikuje ją jako stronę przegrywającą, obowiązującą do zwrotu kosztów przeciwnikowi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1967 r., I CZ 81/67, LEX nr 6221, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2000 r., I PKN 97/00, LEX nr 49897, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2011 r., I CZ 22/11, LEX nr 846544). W niniejszej sprawie strona powodowa częściowo cofnęła pozew. Jako, że po wytoczeniu powództwa i po wdaniu się przez pozwanego w spór co do istoty sprawy zrezygnowała z dalszego uczestnictwa w postępowaniu, należało uznać ją - w myśl wskazanego wyżej poglądu - za stronę przegrywającą w tej części.

Powód domagał się zapłaty na jego rzecz łącznej kwoty 2 163,92 zł. Sąd przyjął zaś sumę 1 278,73 zł. Powództwo zostało uwzględnione częściowo, tj. w zakresie 59,09 %. W toku postępowania strona powodowa poniosła następujące koszty: opłatę sądową w kwocie 100 zł zgodnie z art. 28 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 Nr 90, poz. 594), opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2006r. Nr 225, poz. 1635) oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 zł zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j.Dz.U.2018.265). Z uwagi na powyższe, sąd zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 600,94 zł (1017 zł * 59,09%) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.